

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 cents paper en l'isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba 9 Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

BANDO.

D. P. K. Director general de la CAMPANA DE GRACIA, condecorat ab la gran creu del matrimoni.
Faig a saber: Qu' estant suspesas las garantias constitucionals que consigna 'l párrafo ters del article 17 de la Constitució y havent sortit un paper ab lletres grossas per totes las cantonadas declarant l' estat de guerra, jo que soch avants que tot un home molt pacífich, he tingut per convenient ordenar lo següent:

ARTICLE 1.er—Per mentres durin las actuals circunstancias extraordinarias queda treta la corda que desde la CAMPANA DE GRACIA anava dintre de la casa del campaner.

ARTICLE 2.er—Los redactors de aquest periódich tenen privat tocar a somatent contra 'l govern de 'n Sagasta y comparsa, al qual govern sols podran dirigirli 'ls elogis més entusiastas, en just agraïment a haver posat l' estat de siti per tot Espanya.

ARTICLE 3.er—Tota quartilla que fassa olor de subversiva, será esqueixada, cremada y las cendras que resultin se posaran al front dels redactors que pecant s' hajan fet dignes de aquesta penitencia.

ARTICLE 4.er—Lo dibuixant de la CAMPANA vé obligat a fer una lámina que no piqui. Tot lo més que se li hi permeterà será fer un geperut visitant un museo de obras artisticas y extasiante contemplant una Venus, ab la condició expressa de que 'l lema no ha de aludir a ningú.

ARTICLE 5.er—Los lectors de la CAMPANA están obligats a carregar-se de paciència, baix pena de penjar-se.

ARTICLE 6.er—No 's permet a ningú fer comentaris sobre lo qu' escribim, ni donarhi interpretacions que poguessen comprometre'ns. En aquest cas lo maliciós será responsable del pecat que 'ns atribuïm.

ARTICLE 7.er—Passadas que sigan las actuals circunstancias los redactors de la CAMPANA 's rescabalarán, trayent tot lo que se 'ls haja quedat al pap.

Barcelona 18 de Agost de 1883.

Lo director general.—P. K.

UNA CARTA DE PER MUNT.

Sr. Director de LA CAMPANA DE GRACIA.

STIMAT Director: Després d' un viatge deliciós, (figuris que no més hem volcat tres vegadas), arribo a aquest divertit recó de món, ahont penso donarme quinze ó vint dias de bona vida, si avants no se m' acaba la paciència.

Estich trinxat, capolat, completament

fet malbé.

¡Quin viatjel amich, ¡quin viatjel! ¿Ha passat may pel carré de 'n Roig de Barcelona? Pues fassis càrrech de que 'l camí que conduheix a aquest lloch de recreo, (¡vaya un recreo!) es un interminable carrer de 'n Roig.

Conforme l' hi vaig prometre, l' hi remeteré las impressions de la mèva excursió apuntantlos día per día; pero ara 'm dispensarà: tinch necessitat de descansar, de referme una mica. ¿Qué l' hi sabrà greu que me 'n vaji al llit?

Dimars, dia 7.—M' hi llevat a las dotze, y encara 'm dura 'l mareig. ¡Quina nit! ¡quina rum rum dintre 'l meu cervell! Ni que hagués escoltat un discurs de 'n Martínez Campos. A la tarde hem anat a una font, de la qual un pagés que 'ns ha servit de guia 'ns havia fet grans alabansas, prometentnos que hi trobaríam bona sombra y aygua fresca.

De sombra ja n' hi havia, (tota la tarde ha estat nuvol) pero d' aygua ni gota. Després hi sapigut que 'l tal pagés es l' únich fusionista de la comarca: per 'xó promet, pera embarcar la gent, y després s' escusa ab qualsevol tonteria.

A la nit, després de sopar, hem pasat un parell d' horas garlant. Lo tema de la conversa ja se 'l pot pensar: dir mal del govern. Es casi l' única satisfacció que tinch en aquest poble: tothom té tirria als que manan. Los uns s' exclamen perque no han establert le matrimoni civil, los altres perque no han enviat a Centa a tots los protestants: aquest los troba lliberals en excés, aquell los califica de reaccionaris; en fi, ningú n' está content. ¿No es tota una alegria aixó?

Dimecres dia 8.—Vaja, avuy m' hi llevat demati. Hi llegit lo *Brusi* del divendres passat, que acabava d' arribar y hem sortit després a veure la població. Los carrers d' aquest poblet semblan los del Ensanche de Barcelona: tothon fa lo que l' hi dona la gana respecte a edificacions y alineacions... l' hi dich que aixó fa llástima. No més hi faltaria en Rius y Taulet pera acabarho d' espallar.

Després de dinar hem.... (no ho digui al governador) hem jugat. Pero fort, fort: a la bescambrilla, de xavo cada dotze partidas. ¡Ja véu si es mansa la gent de per aquí!

Última hora. Corran malas noticias: diuen que demà arriba 'l diputat d' aquest districte. ¡Adéu tranquilitat!

Dijous dia 9.—Lo del diputat, afortunadament, es mentida. Diu que la noticia va inventarsela un bolsista que estiubeja en aquest poble. ¡Lo que pot la costum!

Avuy per casualitat hi vist per aquí la familia Bufando. ¿Sab? La d' aquell que volia ser diputat provincial. ¿Ha vist vosté una trapasseria com aquesta? ¡Una gent que fan veure que se 'n van a París y Londres, y s' están amagadets en aquest recó! ¡Y demà, si a mà vé baixarán a Barcelona, explicanl ab cara desdenyosa que ja están tips d' Inglaterra!

Fora d' aixó no hi ha hagut res de nou, com no 'si-gui un petit incident en la fonda. Un senyó ha deixat caure, casualment, una escopeta carregada: lo tret ha

sortit tocant la cama d' un banyista y 'l pit d' una senyoreta: tots dos son morts a horas d' ara. La esposa del senyor difunt, ha agafat tal treball, al sapiguer la noticia, que a la mitja hora ja era morta, y l' infelie que ha fet caure la escopeta, espantat de la seva obra s' ha tirat a baix del torrent, d' ahont ha sigut recullit ja cadávre.

Total quatre.

Divendres dia 10.—No guanyém per sustos. Avuy a entrada de fosch hi ha hagut la gran alarma del sigle. A la fonda tothom se pensava que anavam a presenciar una segona edició de lo de Casamicciola.

La casa tremolava; los sostres semblava que 's volian enfonzar.... Passat lo primer moment, y veient que la casa no queya, a pesar de seguir lo terratrémol, alguns dels més atrevits y animosos hem pujat a dalt pera investigar la causa del desastre.

Y ¿sab lo qu' era? Que set ó vuyt banyistas, dels més gata-moixas, parlant parlant s' han trobat que 'ls uns eran mestissos y 'ls altres carlistas purs. ¡Fillets de Déu! De l' una cosa n' ha vingut l' altra, y embolicantse, embolicantse han acabat per tirar-se 'ls trastos al cap, agarbonantse com a gallis inglesos.

Dissapte dia 11.—No volia tirar aquesta carta al busson fins demà passat; pero l' agutzel-sereno-guarda bosch-sagristia-enterrador-municipal-carter d' aquest poble m' ha avisat que 'l corréu marxa avuy, y que si vull que la mèva epistola arribi a Barcelona dijous, no puch perdre temps.

Per lo tant me despedeixo, y hasta un altre dia.

P. S.—Quan anava a firmar la carta rebo 'ls diaris de Barcelona, que m' han deixat *estupifauto*. ¿Qu' es tot aquest dalt-a-baix? Pronunciaments... en Sagasta a Madrid... suspesas las garantias constitucionals.... ¡Reina Santissima! Quan m' escriguí ja 'm dirá si també hi ha 'l cólera y si hi ha hagut algun terremoto... ¡Qué diable! Val més una casa embrassada que tantas. Si l' hi sembla que la cosa va llarga, avisim y no 'm mouré fins que passi 'l xubasco. Seu sempre.

FANTASTICH.

CRÓNICA CLERICAL

VARIOS RECTORS Y UN NEBOT DEL PAPA.

OMENSÉM per extractar una carta de Fontrubí:

«En la parroquia de Sta. Maria de Bellver de aquest terme municipal hi ha un rector que en punt a moure saragata val per quinze.

«Un subjecte del poble fa cosa de un any comprá al Estat en pública subasta, una finca procedent del clero, prenent possessió en deguda forma 'l dia 28 de Agost.

«Y aquí comensa a sortir lo rector, un sant varó, un home després com van a veure, lo qual rector a pesar de havérseli requerit en dit dia que reconegués y respectés al

amo de la finca, lo dia 2 de Setembre, dia en que encare lo fruit no estava madur, llogà 12 jornalers y ell al davant comensaren a veremar la vinya. L' amo acudí al jutje municipal, y 'l rector, únicament al veure-la forsa armada desistí de repelar la vinya.

»Pero ja llavors tenia unas 10 cargues de ví embotadas a la Rectoria, y 'l Jusgat després de instruir las degudas diligencias, acordà ocuparlas. ¿Ocuparlas has dit? Quan lo jusgat acudia a la casa del rector aquest y la majordona tancavan y barravan la porta ab tot lo que 'ls venia a mà. Fins se creu que hi apuntalaren un sant Cristó. Y desde 'l balcó 'l rector encarantse ab lo jutje cridava que avants de obrir la porta, de primer haurien de matarlo: que respectés a la autoritat eclesiástica, etc., etc.

»No en vá defensava déu cargues de ví. Estava tant excitat que fins semblava que se las hagués begudas.

»Lo jutje manà tirar la porta a terra y la majordona per seguir l' exemple del seu sant amo, vá fers'hi a garrotadas contra 'ls treballadors que espanyavan la porta, obhint las ordres del jusgat.

»Al rector se n' hi van endur las déu cargues de ví, y després de derramar déu cargues de llàgrimes, un dia declará, davant dels fiels, que 'l comprador de la vinya quedava excomunicat, sense recordarse de que poch temps endarrera 'l mateix rector l' havia casat canònicament.

»A pesar de l' excomunió 'l comprador de la vinya tingué una nena, y per batejarla 'l rector, que may més podrà consolar-se de las vuit cargues de mam, vá ferli veure la padrina, donantli hora vuit dias de carrera y anantse'n de la iglesia quan la familia 's presentava.

»Per últim, seguint la costum establerta, la mare sortí a missa ab la criatura. Lo rector demanà que li paguessin per endavant vuit pessetas y dos quartos, sent aixís que als demés vehins no 'ls exigeix més que dos ralets. La senyora respongué qu' estava conforme en pagar lo que s' acostumava en semblants cassos y 'l rector que ja estava revestit, apaga 'ls ciris, gira qua y se'n vá a la sagristia, deixant a la senyora y a la llevadora que ab la criatura tingueren d' entornarse'n a casa. A pesar de tot la criatura 's conserva fresca y robusta y la vinya sense filloxa.

»Ultimament lo mateix rector ha citat a un vehí exigintli la friolera de 533 pessetas per drets de un funeral, ab més 38 pessetas, pel sis per cent de interés de dita cantitat, per no haverli satisfet lo dia mateix de la celebració de la cerimonia.

»Ja poden comprendre ab tots aquests datos que 'l tal rector s' estima més una pesa de dos que una medalla benehida.

»Ultimament l' han nombrat rector de Montmeló, a quals vehins no 'ls caurá mala plepa 'l dia que s' hi traslladi, que será, segons sembla 'l dia que haurá acabat de dividir als vehins de Fontrubí.»

Ab uns quants rectors així
tant agarrats y tant ratas,
aniria car lo ví
y las creencias baratas.

Carta de Puigvert de Agramunt:

»Lo dia 8 del mes passat hi hagué una funció gratis: es lo cas que havent nascut un petit infant, los interessats tractaren de ferli tirar l' aygua al cap com s' acostuma en semblants cassos. Arribada l' hora convinguda, entrà la comitiva al edifici ahont se practica la cerimonia, y presentantse l' encarregat de practicarla, digué: No ha lugar, y 's retirà al saló de descans del edifici, vulgo sagristia.

»Lo president de la comitiva prengué la cosa a broma; pero veyent que no comparexia, l' hi envià recado. Contestació:—Que si no 's retirava Ramon Paris de allí, ell no batejava a la criatura, ab motiu de que 'l tal Ramon Paris no anava a la reixeta a explicarli las sévas cosas.

»Un paréntesis:—No fá molts mesos que a un senyor que ocupa un càrrech elevat, l' admíté per padrí, a pesar de haverli dit en persona qu' ell no anava a missa ni a l' iglesia.

»La comitiva se'n torná a casa sense batejar y una gran part dels vehins han vist ab escándol una conducta tant intransigent.

»Si 'l Ramon Paris, portés faldillas y cada vegada que 'l rector té mal de caixal, l' hi toqués la barbeta preguntantli si l' hi passa, de segur que l' hauria deixat ser padrí y padrina y tot lo que hagués volgut.»

Negant al pobret infant
las ayguas del sant batisme,
s' ahorrará quan será gran
que algú l' hi rompi la crisma.

Carta de Pallejá:

»Lo rector de aquest poble sembla que s' haja proposat rebaixar la honra intafable de las noyas maltractantlas de una manera incalificable. Causa del enfado del rector, la moda del pentinat, lo sarrell, del qual ell ne diu front pelut.

»Segons ell, la tal moda, invenció de las prostitutas de Paris passá després a una part del poble. Desde Paris s' ha trasmes a Barcelona y de Barcelona als pobles comarcans de la ciutat, sent sempre las prostitutas las primeras de usarla.

»—Aquesta moda, deya 'l dia de Sant Jaume a missa primera, 'm fá l' efecte de un fenómeno que a dos quartos l' entrada vaig veure un dia a la Plassa de Catalunya y que tenia 'l front pelut.»

Oh rectors de certas vilas
que als fronts peluts y pelats
vos mostreu tant afectats:
deixeu las nenas tranquilas,
no diguéu més disbarats.

Davant del tribunal de Burdeos acaba de fallarse una causa contra un ex-rector, acusat de..... No sé com dirho.

Acusat..... acusat..... ¿com ho diré?... Ah, si ja ho

trobo: acusat d' estimar una mica massa a la quitxalleta.

L' hi han sortit vuit anys de presiri.

Hi promés parlarlos del nebot del Papa, del nebot del pobre presoner del Vaticà, que dorm sobre un jas de palla y 's rosega 'ls punys de fam.

Lo tal nebot está a punt de casarse ab una senyoreta anomenada Silvia Bueno. La boda estava senyalada pel diumenje 19 del corrent. Donchs bè, 'ls periódichs de Paris no parlan siro dels trajes de la núvia: lo que ha de servir pel casament es de crespó de Xina blanch, ab una qua llarguissima tota brodada de lliris y de flors de taronjer: lo vel es de punt de Venecia y l' ajuar conté trenta trajes brodats de flors y arabeschs, de un valor incalculable.

Ja veuhen quin desengany pels bons católichs que creyém ab la miseria del Papa y de tota la séva parentela.

Y jo que duch unas calsas de vellut de cotó totas apedassadas per poder contribuir al diner de Sant Pere!

P. DEL O.

!!!!PSSSSST!!!!

Com que tot bitxo ja sab
que la cosa está molt crítica,
y que parlar de política
pot doná algun mal-de-cap;
y com que ningú s' aboca
al precipici, si 'l véu.
suprimim la nostra véu
fentnos un nus a la boca.
Tóquin altres lo violon,
fassin pastels a grapat,
nosaltres sempre callats...
¡Xitón!

Que don Práxedes té cuhs,
que hi ha molts entrevistas,
que entre 'ls pobres fusionistas
s' hi veuhen bastants poruchs.
Que 'l ministeri vá y vé,
que don Arseni vé y vá,
que 'l carro no vol marxá...
Y bueno! ¿Qué n' hém de fé?
Mal s' enfonzi tot lo mon,
mal nos veyém emplumats,
nosaltres sempre callats...
¡Xitón!

Cada persona es un bú,
cada home es un enemich;
no hi ha conegut ni amich;
no 'ns fiém may de ningú.
Ni pel carré, ni al café,
ni a péu, ni a caball, ni en barca,
ni pels passeigs, ni pel Parque,
en lloch havém de dir ré.
¡Quí sab si algun polissón
ja 'ns té 'ls passos espiats!
Nada; estiguém ben callats...
¡Xitón!

Que dintre quatre ó cinch dias
tot aixó s' arreglará,
que al últim sembla que ja
hi torna a haver garantias,
Que propalan... Que aseguran...
Que diuhen... Que refereixen...
Que confirman... Que menteixen...
Que relatan... Que murmuran...
¡Bah! ¡bah! ¡bah! Tot aixó son
trenca-colls molt exposats;
no deixém d' estar callats...
¡Xitón!

C. GUMÁ.

AREN deixar la narració dels successos, parlat de la insurrecció de la Seo de Urgell.

Lo dia 8 se pronunciaren uns 150 carrabiners y un batalló del regiment de Vizcaya, al crit de Viva la República. Una música recorregué 'ls carrers tocant la Marsellesa. Se posá al davant dels pronunciats lo tinent coronel Fontcuberta. Desseguida sortiren numerosas foras de Barcelona, Vich y Figueras, y 'ls sublevats s' encaminaren los uns a Andorra y 'ls carrabiners a Fransa, deixant la plassa en poder dels somatents.

Mes tart una gran part dels insurrectes s' aculliren a indult.

Lo dilluns una partida de carrabiners en lo poble de Martinet, féu foch sobre una secció del regiment de Aragón.

La insurrecció de Santo Domingo de la Calzada ha

tingut un desenllás més funest. Lo jefe y la oficialitat del regiment de Numancia vá corre darrera dels insurrectes que anavan extraordinariament cansats. Alguns que quedavan ressagats s' uniren al seu jefe: los demés anavan molt desmoralizats. Un soldat, al passar un pont matá al tinent Cebrian que 'ls manava, disparantli un tiro per l' esquena. Lo coronel recompensá aquesta acció regalant al soldat 25 pessetas. Lo govern l' hi ha donat la llicencia absoluta.

L' infortunat tinent Cebrian era un minyó guapo, moreno y valent. Sobre 'l seu cadáver se l' hi trobá un anell que fou remés a la seva desventurada viuda.

Quatre sargentos de Numancia complicats en l' insurrecció han sigut fusellats. Se anomenavan: Joseph Guerrero Martin, 33 anys, casat, natural de Lobros (Granada). havia entrat a servir a l' any 71; Fernando Gomez Sedano, 34 anys, casat, natural de Campillo (Burgos) havia entrat a servir a l' any 70; Gregorio Cano Garcia, 29 anys, solter, natural de Alcántara (Cáceres) havia entrat a servir al any 74; Felipe Alonso Llorente, solter, 33 anys, natural de Barajas (Palencia) havia ingressat en l' exércit a l' any 70.

Lo cabo Luciano Benito ha sigut condemnat a cadena perpétua.

Avuy no tenim llibertat per comentar aquest fet.

A més de las partidas de Sans y Hostafranchs, van alsarse'n a Gracia, Sant Martin de Provensals y Sant Andréu de Palomar. A la presencia de las tropas se dispersaren.—També vá alsarse una partida a Alcarraz (Lleyda) al mando de un tal Pujol; y dugas més a la provincia de Tarragona.

Los insurrectes de Badajoz qu' entraren a Elvas eran 900 homes de infanteria, 41 de caballeria y una bateria de artilleria. Duyan 200 caballs. Los soldados han sigut enviats a las islas Azores y 'ls oficials se 'ls ha conduhit a Fransa é Inglaterra.—Avants de marxar Asensio Vega y 'ls demés gefes de l' insurrecció han publicat un manifest protestant contra lo que vá dirse de que s' havian sublevat per justificar la inversió de fondos. Diuhen que varen ferho per ordre de Ruiz Zorrilla, y que 'l seu objecte era proclamar la República espanyola, ab la Constitució del 69, la abolició de la esclavitut a Cuba, servey militar obligatori y reformas administrativas.

S' han verificat algunas presons en diversos punts d' Espanya.

L' insurrecció s' dona per acabada, no quedant d' ella ja, més que 'l recort y l' estat de siti.

Los regidors de Madrid valen tant or com pesan. Un, un dia, ensorra 'l cap de un periodista. Un' altre vá fer donar una tanda de garrotadas al seu cotxero per un guardia municipal.

¿Hi há al mon res més divertit
que un regidor de Madrid?

Lo govern persegueix lo joch, ¿quin dupte té? Ja veurán, atrevéixinse a fé 'l quinto en una xocolateria, y no s' escapan de anar a la presó.

En cambi tots los periódichs han publicat la següent noticia:

»Un senador de la majoria acaba de guanyar 50,000 pessetas jugant al monte.»
150,000 pessetas! Jo ja ho veig, enlluheran molt.

Y de la rifa de Nadal ¿qué 'n dirém?

Lo govern nos proposa un gran negoci. Ab cent duros que val un bitllet, podem treure'n 500,000. Aixó si, la rifa consta de 50,000 bitllets, y al govern pagats tots los premis y aproximacions, l' hi quedan nets més de 1 milió y mitj de duros: tres vegadas la rifa grossa.

Jo ja ho veig: lo govern necessita diners per pagar a la policia encarregada de perseguir lo joch.

Fransa acaba de celebrar l' elecció dels concells generals, havent guanyat per tot arréu las candidaturas republicanas.

No hi vist res més tussut que 'ls francesos.
¡Qué no vulgan acabar de desengayarse de que la República es una mala cosa!

Dias endarrera 'ls venedors de diaris cridavan un extraordinari del Butlletí Oficial de la provincia, y 'ls de la policia 'ls l' arrebatavan de las mans.

Aixó es lo que 'ns faltava veure: lo Butlletí Oficial perseguit per la policia...

Cada vegada que hi pensém, la pell se 'ns posa de gallina y 'ns cau la ploma dels dits.

Castelar ha tingut una gran ovació a Vigo.

Diuhen de aquella ciutat que may ni a cap monarca se l' hi havia dispensat una recepció tant entusiasta.

De manera que Galicia s' ha pronunciat pacíficament, proclamant a Castelar lo primer orador del mon.

Demanim mil dispensas a la Junta del Ateneo igualad de la classe obrera, que 'ns ha invitat galantment al certamen que celebrará 'ls dias 24 y 25 del corrent mes. No podém assistirhi. Los camins avuy per nosaltres están intransitables.

Basti saber que l' estat de siti 'ns fá més por que una excomunió del bisbe.

Alguns dias avants del pronunciament, un senyor del Ensanche vá tenir un susto. Figúrinse que va sentir la música de artilleria tocant la *Marsellesa*, en la sala Beethoven.

Lo senyor ignorava que s' estava fent la distribució de premis als alumns de las escolas francesas, y que 'ls francesos residents a Barcelona 's recreavan ab lo seu himne nacional.

Ja saben lo fet del rector de l' Atmetlla de Tárrega, que no volgué absoldre a un moribundo, si avants no feya donació a l' iglesia, dels bens de la desamortisació eclesiástica que havia adquirit del govern.—Al tal rector se l' hi seguí causa criminal y com que alguns vehins del poble hi volian pendre part, se 'ls doná entenent de que desistissen, prometentlos que l' tal rector seria traslladat.—La causa ha sigut sobreseida y avuy lo rector continúa al poble, insultant als vehins ab la seva presencia.

Vaja, després fiéuvos de paraula de capellá.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Podríam saber per quin motiu lo rector de Santa Ignés (partit de Granollers) se negava a batejar una criatura filla de una viuda? Bè es vritat que al últim vá batejarla, per intercessió del rector de la Roca, pero després vá morir la criatura y las mateixas dificultats que havia presentat per batejarla, presentava per enterrarla. Vaja, pare capellá, mènus escrúpuls y més caritat.

Es cert que al arcalde de Moyá, se l' hi reclama un dia y altre que presenti 'ls comptes dels dos anys que porta al frente de l' administració municipal? Es cert que s' han extret del saló de sessions tres dotzenas de cadiras de caoba y dos marchs daurats? Es cert que s' ha extret del Hospital, la roba blanca que ha necessitat lo secretari? Aquestas tres preguntas, no duhen malicia; pero voldríam véurelas contestadas.

Un altra pregunta: aquesta vá dirigida al arcalde de la Poble de Montornés: Es vritat que l' dia 10 d' agost vá permetre que 's matés un tocino en mal estat de salut? Sentí l' arcalde manescal y revisor de carns, ningú com ell podrà darnos la resposta.

TEATRO ESQUERRA.

LA CONQUISTA DEL PODER.

Comedia en dos actes, escrita per varios mestres en gay pastelejar.

ACTE PRIMER.

SERRANO. Senyors: prou conferenciar y comensém la campanya: escampémse per Espanya y ala, tots a treballar.

BALAGUER. Me sembla qu' estich de vena per fé un discurs portentós, Jo ja 'n tinc preparats dos.

MARTOS. Jo al mènus una dotzena.

MORET. Ja ho saben; tots han de dí lo mateix: qu' estém molt mals, que aném per camins fatals, que aixó no pot seguí així, que corre molt poch senderi, que 'l present es deplorable...

SERRANO. Si, si; y qu' es indispensable que 'ns fiquém al ministeri.

MORET. Diguin que l' esquerra empanya lo cepre de la justicia...

SERRANO. Jo ahont me 'n vaig?

MONTERO RÍOS. A Galicia.

SERRANO. ¿Y jo?

BALAGUER. Cap a Catalunya.

SERRANO. Jo a la regió valenciana.

MORET. Jo a Biarritz.

SERRANO. Donchs jo també.

LOPEZ DOMINGUEZ. ¿Y jo cap hont aniré?

MARTOS. Vají hont li dongui la gana.

SERRANO. ¡Apa! Fém que sigui activa la lutxa que comensém.

BALAGUER. ¿En marxa, pues?

SERRANO. Sí, marxém.

MORET. ¡Viva 'l nostre jefe!

BALAGUER. ¡Viva!

TOTS. UN NOY QUE VEN

DIARIS. ¡Ultima hora!

VARIOS. ¡Qué hi hál

LO NOT. Un cas nou y molt curiós que ha passat a Badajoz y a dos altres pobles...

TOTS. (Llegint y desmayantse.) ¡Ah!!!

(Teló ràpid.)

ACTE SEGON.

L' AVISADOR (sortint davant del teló y fent una ganyota.) Per haverse indisposat actors, comparsas y empresa, la funció queda suspesa.

UNA VEU DEL GALINER. ¡Sempre 'ns ho havíam pensat!

C. GUMÁ.

ORTINT de veure las *Querellas del rey sabio*, drama modern escrit ab castella antich:

—Jo ja 'l coneixia, deya un espectador; pero no me 'n havia fet càrrech com are.

—Naturalment, veyentse representar, s' enten més.

—No es aixó sols, sino que jo l' havia llegit ab aquella lletra antigua que fá de tant mal llegir...

Diuen que están suspesas las garantias. Pero, francament, si las garantias estiguessen sospesas me sembla que las veuria, y per are no 's veyhen.

L' únich que veyém suspés sobre nosaltres es lo sabre de un general y la porra de un fiscal.

Una frase de Arsenio Houssaye:

«L' interior de una dona sembla una catedral, l' altar major es al cor; pero al un costat y al altre [quantas capellas no s' hi troban!]

Una frase mèva:

«La conciencia de certs polítichs sembla un restaurant. Té la cuina al cor [pero al un costat y altre quantas taulas!]

A dalt de Vallvidrera hi havia una partida; a baix dos compayias de Mérida.

Los sublevats se retiran, las tropas pujan, y un cop a dalt troban unas gran cassolas de arrós.

En un moment van estar despatxadas.

Que digan lo que vulgan, Espanya es un gran país.

¡Com qu' es la terra del arrós!

A las Hortas de san Beltran, un lladre roba 'l portamonedas de un subjecte. Se creya haver fet una gran presa; [pero joh desengany! Dintre del portamonedas hi havia sis quartos no més. Plé de despit agafa pedras y comensa a apedregar a la persona robada. Un municipal va detenirlo.

Cami de cala ciutat deya:

—Fatxenderol! Portar sis quartos ab portamonedas! Aixó es engayar als lladres de bona fé!

¿Saben de que ha mort un pobre infelís?

Envenenat pèl paper de un cigarrillo.

Consell higiènic: «No fassan may cigarrillos ab paper de periódich neo.—Si volen fumar bè, comprin librets de 'n Garibaldi.»

Un periódich ministerial diu que l' element civil no ha pres la més minima part en las últimas insurreccions.

De manera que 'ls paisans son ignocents. Pero aixó no quita que sigan paisans totas las personas presas.

May hauria dit que 'ls ministerials fins fessin la competencia al Rey Herodes.

Llegeixo en un telégrama:

«Se parla novament de gestions importants per realisar la unió dels esquerrans y ministerials.»

L' aliansa de la pó y la gana.

Los conservadors están molt satisfets: diuen que are pujará en Cánovas.

¡Cál! No vas!

Llegeixo en un periódich de Madrid:

—«Desde qu' es fora 'l marqués de la Vega de Armijo, sab que 'l general Martinez Campos está en Estat?»

—«¿Interessant?»

—«No senyor, en estat de siti.»

A LO INSERTAT EN LO NÚMERO 739.

1. XARADA.—Ro-sa-da.

2. MUDANSA.—Saca-Seca-Soca.

3. TRENCA-CLOSCAS.—Altafulla.

4. TERS DE SILABAS.—AR BE CA

BE GU DA

CA DA QUES

5. GEROGLIFICH.—Mal vá qui mal comensa.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Sachetti y Coro de l' Alada; 4. Ciudadá Pirandó, Simon de Sedruol y Dos Liberals; 3. Capitá Voyer y N. C. Romansos; 2. Aprent de Reus y 1 no més Borrimba.

SOLUCINS A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Po-e-ma.

2. MUDANSA.—Berlas-Merlas-Ferlas-Perlas.

3. TRENCA-CLOSCAS.—La clau de casa.

4. GEROGLIFICH.—A las petitas capsas hi ha las bonas especies.

Han endavinat las 4 solucions los ciutadans Saragatero y Pau Moixoní: 3. Un Organista, Pelachs, Pau Pelat y Un Nassareno, 2. M. P. y N. y Flor de la Canela; y 1 no més, Dos Liberals y Noy Gran.

XARADA.

¡Cuán total que té la Quima
més adust, Ave Maria!
Vaig veyent clar cada dia
que no pot ser més tres-prima.
Ara no fá molta estona
ab lo invers dos-tres parlavan
sostenint que no passava
lo riu Tres prop de Girona.
¡Hu! Si jo mateix no sè
com ningú hi gasta conversa,
puig que costa dos inversa
enrahona ab ella per ré.

UN TAPÉ Y F. DE T.

MUDANSA.

Un home coneix temps ha
que 's dia Tot posat ab a,
que a consecuencia del vi
sempre pert lo tot ab i;
y a pesar de tot aixó
se dona molt tot ab o;
are aixó t' ho dich a tú,
es molt tot posat ab u.

PEPET SIMPÁTICH.

ROMBO.

.....

.....

.....

.....

Omplir los pichs ab lletres que llegidas horisontal y verticalment digan: 1.ª ratlla, una consonant.—2.ª, val vint rals.—3.ª, nom de un célebre tenor.—4.ª, en las casas de Barcelona.—5.ª, una vocal.

VERBI GRACIA.

TRENCA-CLOSCAS.

MULENA.

Combinar las lletres de manera que dongan lo nom de un poble de Catalunya.

DOS PROGRESSISTAS.

GEROGLIFICH.

F : B

I

noy

×

DRI

F. ANET.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pepet Simpátich, Un possibilista, Simon de Sedruol, Dos Liberals, Ciudadá Pirandó y Ramon Romanisquis.

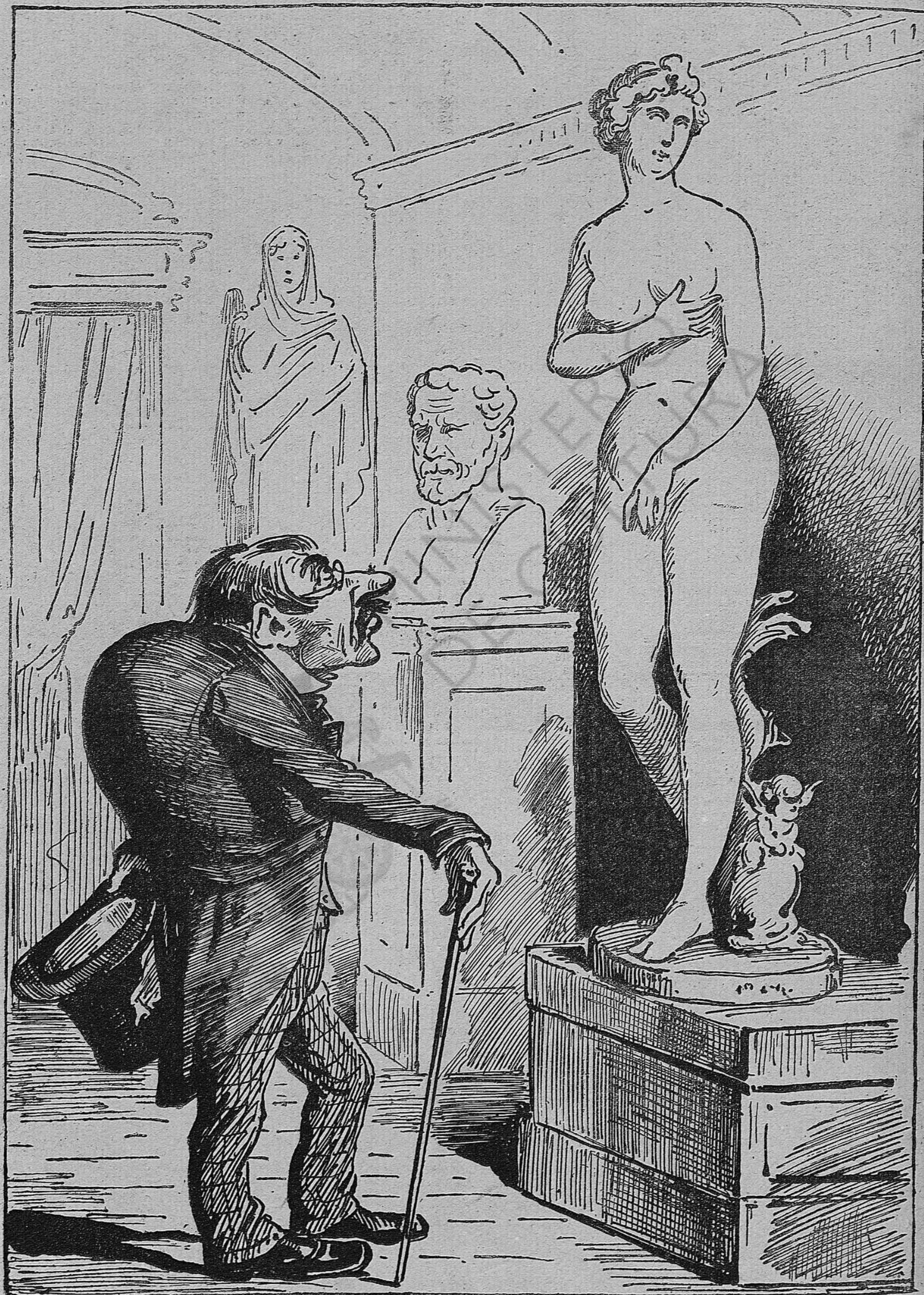
Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Gallinaire de Vilanova, Noy Gran, Un Bollit, Tapé del Ampurdá, Ordep Llenotna, Joan Deju, J. O. y M. S. B.

Ciudadá M. Ferrer y P. Publicarém una conversa.—Sir Byron: Lo quènto tal com está escrit, resulta una mica massa cinich.—Junta de la Trompeta: Gracias per l' envió, mirarém de complaure 'ls.—Un bombista: Insertarém lo logogrifo.—V. P.: Aquella fulla se 'ns ha esgarriat y cregui que ho sentim.—J. M. F. de Petits: Insertarém anagrama.—Verbi Gracia: Id. lo que 'ns envia.—E. Turrons: Id. un logogrifo.—Ramon Romanisquis: Id. lo que 'ns remet.—Ciudadá Pirandó: Id. id.—Simon de Sedruol: Publicarém conversa, sinonimia y anagrama.—Pepet Simpátich: Id. rombo.—Dos Liberals: Id. ters de silabas y logogrifo.—Noy tendre: Id. rombos.—Capitán Verger: Id. id. y ters de silabas.—Coro de la Alada: Id. anagramas.—Sachetti: Id. un rombo.—Camilo P.: Y un altre de vosté y un trenca-closcas.—J. Vilasaca: ¿Sab que la poesia es molt crua? Ja va bé; pero ni l' una ni l' altra 'ns atrevim a publicarlas.—Noy Gran: Insertarém un trenca-closcas y un ters de silabas.—J. Ferrán y Rossell: La serenata está bé.—Pippo y la Mascota: Insertarém dos trenca-closcas.—Un Catalanista: Id. un rombo y un logogrifo.—Ciudadans J. P. y P. M. Masquefa: L' assumpto ja queda degudament rectificat la senmana passada.—J. B. Poble de Montornés y E. C. Moyá, S. F. Granollers, A. M. Pallegá y R. P. Puigvert: Quedan complacuts.—Un suscriptor *La Bisbal*: No val la pena de parlarne.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LO PERFECTE Y LO IMPERFECTE.

En vista de aquest grabat, busquin l' estat de Guerra.